

บันทึก

เรื่อง การตีความบทแห่งพระราชบัญญัติจัดอาชีวศึกษาสงเคราะห์แก่บุคคลบางจำพวก พ.ศ.๒๕๕๗

กรมสารบรรณคณะรัฐมนตรีฝ่ายบริหารได้แจ้งไปยังสำนักงานคณะกรรมการ
กฤษฎีกาโดยหนังสือที่ ๔๔๖๘/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๕ ความว่า กระทรวงมหาดไทย
มีความสงสัยในการตีความมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติจัดอาชีวศึกษาสงเคราะห์แก่บุคคลบาง
จำพวก พ.ศ.๒๕๕๗ ซึ่งบัญญัติว่า “เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ทำการสอบสวนเสร็จแล้ว ให้ส่ง
สำนวนพร้อมกับความเห็นไปยังผู้ว่าราชการจังหวัด และให้ผู้ว่าราชการจังหวัดส่งสำนวนพร้อมกับ
ความเห็นไปยังคณะกรรมการสอบสวน

ถ้าผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นว่าบุคคลซึ่งถูกสอบสวนนั้นไม่มีลักษณะตามที่บัญญัติ
ไว้ในมาตรา ๖ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นพ้นจากการควบคุม” โดยมีความเห็น
ต่างกันเป็น ๒ ฝ่าย คือ ฝ่ายหนึ่งเห็นว่า ถ้าผู้ว่าราชการจังหวัดมีความเห็นว่า บุคคลซึ่งถูกสอบสวน
นั้นไม่มีลักษณะตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๖ และผู้ว่าราชการจังหวัดได้สั่งให้ผู้นั้นพ้นจากการ
ควบคุมไปตามมาตรา ๑๐ วรรคสอง สำนวนการสอบสวนในกรณีดังกล่าวนี้เป็นอันยุติ ผู้ว่า
ราชการจังหวัดไม่จำเป็นต้องส่งสำนวนพร้อมกับความเห็นไปยังคณะกรรมการสอบสวนตามที่บัญญัติ
ไว้ในมาตรา ๑๐ วรรคแรกอีก แต่อีกฝ่ายหนึ่งเห็นว่า ถึงแม้ผู้ว่าราชการจังหวัดจะมีอำนาจสั่งให้
ถูกสอบสวนพ้นจากการควบคุมไปได้ตามมาตรา ๑๐ วรรคสองก็ดีผู้ว่าราชการจังหวัดต้องส่ง
สำนวนพร้อมกับความเห็นไปยังคณะกรรมการสอบสวนทุกสำนวนและคณะกรรมการสอบสวนมี
อำนาจที่จะดำเนินการตามมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัตินี้ต่อไปได้ด้วย เมื่อเป็นเช่นนี้ จึงขอให้
คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาตีความ

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองพิเศษ) โดยกรรมการ
ฝ่ายข้างมากมีความเห็นว่า ในเรื่องนี้ ประการแรกต้องพิจารณาดูเสียก่อนว่าผู้ใดเป็นผู้มีอำนาจ
และหน้าที่สั่งว่าบุคคลใดเป็นผู้มีลักษณะตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติจัด
อาชีวศึกษาสงเคราะห์แก่บุคคลบางจำพวก พ.ศ.๒๕๕๗ อันจะสั่งให้ส่งตัวไปยังสถานอาชีวศึกษา
สงเคราะห์ผู้ใหญ่ได้ จะเห็นได้ว่าผู้มีอำนาจพิจารณาและออกคำสั่งดังกล่าวนี้ได้แก่คณะกรรมการ
พิจารณาสอบสวนเพื่อการอาชีวศึกษาสงเคราะห์ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑ แห่ง
พระราชบัญญัตินี้ ซึ่งประกอบด้วยกรรมการที่แต่งตั้งจากผู้ปฏิบัติราชการเกี่ยวข้องและจาก
ผู้ทรงคุณวุฒิ ทั้งนี้ ก็เพื่อให้บุคคลที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้สอบสวนและที่ผู้ว่าราชการจังหวัดเสนอ
ความเป็นมาพร้อมกับสำนวนการสอบสวนของพนักงานเจ้าหน้าที่นั้นได้รับการพิจารณาโดย
รอบคอบอีกครั้งว่า บุคคลนั้นจะเป็นผู้มีลักษณะตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัตินี้
หรือไม่ ถ้าเห็นว่าเป็นผู้มีลักษณะตามมาตรา ๖ แล้ว คณะกรรมการสอบสวนก็จะมีคำสั่งให้ส่งผู้

นั้นไปยังสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์ผู้ใหญ่ตามมาตรา ๑๒ วรรคแรก แห่งพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งคำสั่งเช่นนี้ย่อมถือว่าเป็นที่สุดในการที่ไม่มีการอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการสอบสวนตามมาตรา ๑๓ ปัญหาต่อไปก็คือว่า ในการดำเนินการพิจารณาว่า บุคคลใดเป็นผู้มีลักษณะตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๖ นั้น จะต้องส่งสำนวนการสอบสวนของพนักงานเจ้าหน้าที่พร้อมกับความเห็นของผู้ว่าราชการจังหวัดไปยังคณะกรรมการสอบสวนเพื่อพิจารณาและมีคำสั่งทุกสำนวนไปหรือไม่ และในกรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นว่า ผู้ถูกสอบสวนไม่มีลักษณะตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๖ และได้สั่งให้ผู้นั้นพ้นจากการควบคุมไปตามมาตรา ๑๐ วรรคสอง จะต้องส่งสำนวนการสอบสวนไปให้คณะกรรมการสอบสวนพิจารณาและมีคำสั่งอีกหรือไม่ ปัญหาเรื่องนี้ เมื่อได้พิจารณามาตรา ๑๐ วรรคแรกแล้ว จะเห็นได้ว่ากฎหมายบังคับให้ผู้ว่าราชการจังหวัดต้องส่งสำนวนการสอบสวนของพนักงานเจ้าหน้าที่พร้อมกับความเห็นของตนไปยังคณะกรรมการสอบสวนทุกเรื่องไป รวมทั้งในกรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดสั่งให้ผู้ถูกสอบสวนพ้นจากการควบคุมไปตามมาตรา ๑๐ วรรคสองด้วย ทั้งนี้ เพื่อให้คณะกรรมการสอบสวน ซึ่งกฎหมายบัญญัติให้เป็นผู้พิจารณาและมีคำสั่งดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นได้พิจารณาว่า ผู้ถูกสอบสวนนั้นมีลักษณะตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๖ อันจะทำให้มีคำสั่งให้ส่งตัวผู้นั้นไปยังสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์ผู้ใหญ่หรือไม่ ในการพิจารณาก่อนมีคำสั่งส่งตัวผู้ใดไปยังสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์ใหญ่นี้ นอกจากจะได้พิจารณาจากสำนวนการสอบสวนของพนักงานเจ้าหน้าที่และความเห็นของผู้ว่าราชการจังหวัดที่ส่งไปแล้ว คณะกรรมการสอบสวนยังมีอำนาจตามมาตรา ๑๒ วรรคสอง ที่จะเรียกบุคคลใดบุคคลหนึ่งมาสอบสวนเพิ่มเติมอีกได้ และในการนี้คณะกรรมการสอบสวนอาจมีความเห็นแตกต่างกับความเห็นของผู้ว่าราชการจังหวัดได้ กล่าวคือ ในกรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นว่าผู้ถูกสอบสวนไม่มีลักษณะตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๖ แต่คณะกรรมการสอบสวนอาจพิจารณาเห็นว่าผู้นั้นมีลักษณะตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๖ อันจะทำให้คณะกรรมการมีคำสั่งให้ส่งผู้นั้นไปยังสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์ผู้ใหญ่ได้ การที่ผู้ว่าราชการจังหวัดสั่งให้ผู้ถูกสอบสวนพ้นจากการควบคุมตามมาตรา ๑๐ วรรคสองนั้น เป็นเพียงเพื่อบังคับให้ผู้นั้นต้องถูกควบคุมตัวอยู่ในระหว่างที่รอการพิจารณา และคำสั่งของคณะกรรมการสอบสวนเท่านั้น หากทำให้สำนวนการสอบสวนในเรื่องนั้นเป็นอันยุติไม่ อำนาจในการที่จะสั่งให้ส่งหรือไม่ส่งตัวผู้ถูกสอบสวนยังคงเป็นของคณะกรรมการอยู่ ผู้ว่าราชการจังหวัดยังจะต้องส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมทั้งความเห็นของตนไปยังคณะกรรมการสอบสวนเพื่อพิจารณาและมีคำสั่ง เพราะการพิจารณาว่าผู้ใดมีลักษณะตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๖ และมีคำสั่งให้ส่งผู้นั้นไปยังสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์ผู้ใหญ่หรือไม่ นั้น เป็นอำนาจและหน้าที่ของคณะกรรมการสอบสวน

(ลงชื่อ) หยุต แสงอุทัย

(นายหยุต แสงอุทัย)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
พฤศจิกายน ๒๕๕๙